

вѣдство, относително до гужданьето въ дѣйствиѣ и испълняньето на горѣупомянхатхъ программа; но тѣмъ имъ се отговорито: „че не му е сега времято;“ т. е. че Схрбїя си была вече изтхкала пхрзото платно. Черногорскитѣ депутати огорчени отъ тоя отговоръ, се завхрнали у тѣхъ си назадъ. Отъ друга страна Министръ Гарашанинъ се распорядилъ, да се разстрой и уничтожи толкова шумливїя бхлгарски Легїонъ, сжтоящъ отъ 15—20 Бхлгари, вмѣсто распрхснатїя по отпреди слухъ, че той е сжтоялъ отъ 15000 души. Но, за да не бы тїе, ако и малобройни Бхлгари да отидатъ пакъ въ Бхлгарїя, и да се помхчатъ да подкрѣпятъ и да усилятъ тамъ вхзстанїето, схрбското Правителство заповѣдало да се распредѣлятъ тїе нѣколцина Бхлгари измежду схрбската войска. Тая заповѣдъ на схрбското Правителство е направилъ тогава на бхлгарскитѣ доброволни войници отъ Легїонъ-тѣ имъ, както ми разказваше единъ отъ тѣхъ, едно убийственно впечатлѣнїе. Най сетнѣ кое съ молба, кое съ посредничеството на други по благоразумни хора, малко по малко тѣхъ ги распуснали, но пакъ съ условїе, да не се вхзвращатъ въ Бхлгарїя; но да отидхтъ въ друга дхржява кхдѣто щхтъ, освенъ въ Турцїя. И тхї се свхрши и тая неблагородна, даже тхї да се изразимъ, зложелателна кхмъ злочеста Бхлгарїя, а своекористна схрбска постхпка. —

Впрочемъ, ако и да се тхї скоро потуши вхзстанїето отъ 1862 година въ Тхрново, но духъ-тѣ за освобожденїето отъ турското робство схвсѣмъ не угаснх у Бхлгаритѣ, напротивъ тал икра зе да се по силно распали; и поченъ да стопля и да сжживява ѣще много други хора. . . . : Въ съображенїе на това, кроаха се тайно разновидни планове: за да се пакъ устрой и подигни едно ново вхзстанїе въ Бхлгарїя. —